

*Slouha troubí pod podloubí,
vstaňte všichni, krátký, dlouhý,
z lesa ať vyskočí jelen i laň,
[jméno spícího], prober se, vstaň!*

*Kouzlo, které probouzí spící.
Vyžaduje zatroubení na roh nebo pořádné zapískání.*

Agnes Amaranth necítí chladný sykot deště na své kůži. Nevidí dvě ženy skrčené vedle sebe, pihovaté, černovlasé, jako odraz v páru zrcadel.

Veškerou pozornost upírá dovnitř, k té živé bytosti, která v ní raší, křehounká jako první stočený lístek kapradiny. Představuje si, jak pod svou dlaní cítí tep druhého srdce.

„Agnes.“ Ten hlas dobře zná. Slýchala ho smát se, provokovat a žadonit o další příběh, prosím prosím, slyšela ho ječet za povozem na prašné cestě, naléhat, aby se vrátila. Slýchala ho po sedm let ve zlých snech. *Přece mě tu nenecháš.*

Agnes shlédne dolů ke své klečící malé sestřičce, jenomže ona už není malá: má výraznou, tvrdou čelist, široká ramena a v očích jí žhne nenávist hodná dospělé ženy.

„J-juniper?“ Agnes si uvědomuje, že má rozprážené ruce, jako by očekávala, že se jí Juniper rozběhne do náruče tak, jak to dělávala jako dítě. Tenkrát, když ještě Agnes každou noc ve spánku lechtaly v nose sestřiny havraní vlasy, když se Juniper občas ještě zapomněla a řekla jí *mami*.

Juniper má vyceněné zuby a celý obličej napjatý. Agnes shlédne a všimne si zaťatých pěstí. Tvar těch rukou – povědomě zbělelé kloubky, vystouplé šlachy na zápěstích – sebere Agnes dech.

„Kde je táta? Je tu s tebou?“ zeptá se a rozčiluje ji její vlastní venkovský přízvuk.

Juniper strnule zakroučí hlavou. „Ne.“ Jasně zelenýma očima jí prokmitne temnota, možná zármutek nebo provinilost, než to všechno zase spálí vztek.

Agnes se rozpomene, že by měla dýchat. „Aha. A jak – co tady děláš?“ Juniper má po zápěstích a krku hluboké škrábance, jako by potmě běžela hlubokým lesem.

„Co tady dělám já?“ Juniper vykulí oči a roztáhne nosní dírky. Agnes si vzpomene, jak to vypadá, když Juniper vybuchne – krvavě rudý had, plápolající plameny, zvířecí řev – a ucukne.

Juniper polkne a přerývaně se nadechne. „Musela jsem vypadnout z domu. Jdu na sever. Nečekala jsem, že narazím na vás dvě, jak si tady vykračujete po městě jako párek holubů, jako byste na světě neměly nic lepšího na práci.“ Hlas má hořký a černý jako spálený lógr. Juniper, jak si ji pamatuje Agnes, byla samá nezodpovědnost, nezbednost a bezstarostný smích. Teď přemýšlí, kdo ji